

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 10Co/248/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234096  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234096.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/282/2012-50 zo dňa 12.2.2014 takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 440 eur, na základe navrhovateľom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/6649/2009 (voči dlžníkovi zo zmluvy o úvere č. 5850798 povinný - I. G.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní, od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania poverenia súd bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 8 mesiacov. Navrhovateľ tvrdil, že z dôvodu nesprávneho postupu mu vznikla majetková škoda vo výške 125 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencii, adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie

adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pritom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 440 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania x 8 mesiacov). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery Ústavného súdu SR, prijaté vo viacerých nálezoch (aj ich konkrétne označuje) vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd konštatuje v dôvodoch rozhodnutia splnenie podmienky právomoci vo veci konať a rozhodnúť, keďže navrhovateľ za účinnosti zákona č. 514/2003 v znení účinnom do 31.12.2012 si uplatnil návrh na predbežné prerokovanie nároku u príslušného orgánu štátu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 20Er/2971/2009 zistil, že v označenom exekučnom konaní exekútor požiadal dňa 17.9.2009 exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 3.6.2009 sp. zn. SR 04076/09, právoplatný 22.6.2009 a vykonateľný 25.6.2009. Exekučný súd vykonal procesný úkon, keď adresoval výzvu dňa 28.9.2009 na predloženie rozhodcovského spisu, zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou, konštatujúc, že zo zákona je oprávnený a povinný preskúmať exekučný titul z hľadísk vymedzených v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Po predložení žiadaných listín dňa 22.2.2010 vydal súd poverenie pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod č. 5511065007 dňa 5.3.2010.

Okresný súd pri právnom posúdení veci postupoval podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v účinnom znení do 31.12.2012, aplikoval aj ustanovenie § 41 ods. 2, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení do 31.5.2010.

Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že exekučný súd vydal poverenie až 5.3.2010, pričom zo spisu bolo zrejmé, že vykonával úkony za účelom zabezpečovania podkladov pre rozhodnutie o žiadosti na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozhodnutia vydaného na základe spotrebiteľského vzťahu. Okresný súd zvýraznil, že exekučný súd je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (poukazuje na závery rozsudku NS SR zo dňa 26.9.2011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Exekučný súd postupoval v súlade so zákonom, oprávnenie ex offo podrobiť prieskumu exekučný titul (v spotrebiteľskej veci) vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira. V súvislosti s oprávnením exekučného súdu vykonať prieskum exekučného titulu vydaný rozhodcovským súdom v spotrebiteľskej veci ukladá súdu i ustanovenie Smernice rady 93/13/EHS (čl.3 ods.1 písm. t). Rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia z hľadiska materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

V dotknutej exekučnej veci postup súdu sa prejavil v samotnom jeho rozhodnutí, konkrétne vydaním poverenia. Vzhľadom na to, že v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia pre takéto rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné podklady a vzhľadom aj na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov, nebolo možné dodržať zákonom stanovenú 15-dňovú lehotu pre udelenie poverenia. Hoci je lehota daná zákonom, s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľa, prípadné jej nedodržanie nie je tak závažné, ako by závažné bolo porušenie ochrany spotrebiteľa. Závažnejšie by tak bolo porušenie povinnosti chrániť spotrebiteľov. Navyše nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah, v tejto súvislosti okresný súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012, navyše navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach), čo bolo potrebné zohľadniť z pohľadu kritéria faktickej zložitosti veci o ktorej súd koná a kritériá správania navrhovateľa ako účastníka súdneho konania. Pritom v týchto prípadoch je možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní.

Súd konštatoval nedodržanie zákonom garantovanej lehoty 15 dní, čím bola narušená právna istota navrhovateľa, avšak s prihliadnutím na všetky okolnosti posudzovaného prípadu, dĺžku konania od podania žiadosti na vydanie poverenia v trvaní cca 6 mesiacov (navrhovateľ nesprávne uvádzal viac ako 8 mesiacov) nepovažoval za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prietahy v konaní. Postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcim v prietahoch

v konaní a nakoľko tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nebol naplnený, navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. Navrhovateľ nepreukázal v konaní vznik škody (majetkovej ujmy). Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti, čo nemožno považovať za škodu. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Navrhovateľ nepreukázal vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy, vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo (30Cdo 675/2011).

Vzhľadom na to, že neboli splnené všetky zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu (zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne), súd vyhodnotil návrh navrhovateľa za nedôvodný.

Vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu okresný súd neskúmal pre nadbytočnosť, keďže takúto námietku môže súd skúmať len u existujúceho nároku, v súdnej veci však nárok navrhovateľa na náhradu škody preukázaný nebol.

O náhrade trov prvostupňového konania okresný súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi náhradu trov nepriznal. Odporcovi, úspešnej procesnej strane vznikol síce nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca ale náhradu trov konania nevyčísľil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prioritne argumentoval, že súd nemal splnené podmienky ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. On (navrhovateľ) riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Ak súd napriek tomu prejednal vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p., odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Odvolateľ namietal zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu vec. Citoval ustanovenie § 14 ods. 1, § 15 O.s.p. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou odvolateľ poukazuje na právny názor rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11NcC/46/2012-24 zo dňa 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, v ktorej nadriadený súd vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a pojednania veci. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možno uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad nepripúšťalo, nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Odvolateľ argumentoval i tým, že konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie súdu za tejto procesnej situácie je prinajmenšom predčasné.

Súd odignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti. Nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p., navyše keď on zdôraznil v žiadosti, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. On nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Porušil zásadu kontradiktórnosti súdneho konania, pritom kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O.s.p.

Súd odignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu konkrétnych výdajov, napr. na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje, spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle a arbitrárne. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V súdnom konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (navrhovateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu, nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávaní veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal najmä z procesného

návrhu navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označeného priamo v návrhu na začatie konania. Vychádzal z rozhodujúceho a podstatného dôkazu, ktorý navrhovateľ označil, z obsahu súvisiaceho exekučného spisu. Vykonané dôkazy vyhodnotil súd v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Anna Majeríková uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 7NcC/105/2013-19 zo dňa 6.2.2013 nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Krajský súd zvýrazňuje i tú okolnosť, že uznesenie Krajského súdu v Žiline o nevyhlúčení JUDr. Anny Majeríkovej prevzal právny zástupca navrhovateľa 27.1.2014. Navrhovateľ svoju neúčast' na vytýčenom pojednávaní (12.2.2014) písomne neospravedlnil, z dôležitého dôvodu nežiadal o odročenie pojednávania. Za tejto situácie potom okresný súd mal splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Nedoručenie písomného vyjadrenia odporcu k návrhu navrhovateľovi nemožno považovať za procesný postup, ktorý by mal dopad na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Navrhovateľovi vecná argumentácia odporcu k podanému návrhu je známa z totožných sporov (v konaniach o návrhu navrhovateľa podaných v tisícoch právnych veciach), navyše navrhovateľ mohol využiť procesný priestor zúčastniť sa meritórneho pojednávania na ktorom okresný súd písomné vyjadrenie odporcu oboznamoval, odvolateľ mohol argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom bolo na navrhovateľovi, či tento procesný priestor využije alebo nie. Tým, že sa navrhovateľ nezúčastnil meritórneho pojednávania, o takúto možnosť sa obral sám.

Krajský súd vyhodnotil za účelový odvolací argument, ktorým odvolateľ poukazuje na predčasnosť meritórneho rozhodovania z dôvodu, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uvedená argumentácia nemá žiaden právny základ, keďže v odvolaní napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania rozhodované nebolo, keďže takýto návrh navrhovateľ ani nepodal.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní, skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 20Er/2971/2009, skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešponujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné a podrobné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval, vychádzal z rozhodovacej praxe súdov v oblasti spotrebiteľskej ochrany, ochrany práv spotrebiteľov, ako aj zo súvisiacej povinnosti exekučného súdu i v štádiu exekučného konania poskytnúť zákonom vyžadovanú ochranu spotrebiteľovi. Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale prioritne vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania označil. Rozhodujúcim dôkazom bol obsah exekučného spisu, údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia, vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov v exekučnom konaní.

Nie je povinnosťou súdu pre prípad nevyjadrenia sa odporcu k žalobnému návrhu postupovať podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a rozhodovať rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b/ O.s.p..

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu je naplnená, ak sú splnené (pritom ide o kumulatívne splnenie podmienok) všetky zložky tohto zodpovednostného vzťahu, t.j. existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V súdnej veci bolo jednoznačne preukázané, že všetky zákonom vyžadované predpoklady tvrdeného zodpovednostného vzťahu navrhovateľom preukázané neboli. Je správny vecný záver súdu prvého stupňa v konštatácii neexistencie nesprávneho úradného postupu, tento záver súd prvého stupňa podrobne, rozsiahlo a dôsledne vyargumentoval. S jeho

argumentáciou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, na ne poukazuje. Za nesplnenia prioritnej - základnej podmienky zodpovednostného vzťahu t.j. neexistencie nesprávneho úradného postupu,- ďalšie hmotnoprávne otázky, t.j. otázka vzniku škody, výšky škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. otázky náhrady nemajetkovej ujmy sú bez právneho významu. Z tohto pohľadu odvolacie argumentácie navrhovateľa smerujúce k súvisiacim vecným otázkam či už k výške škody, k výške nemajetkovej ujmy nemajú žiadne právne dopady.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa pri právnom posúdení veci významné neboli.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .